AUGUSTINUS. HUGO DE SANCTO VICTORE
12. Jh. Seite 115v
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

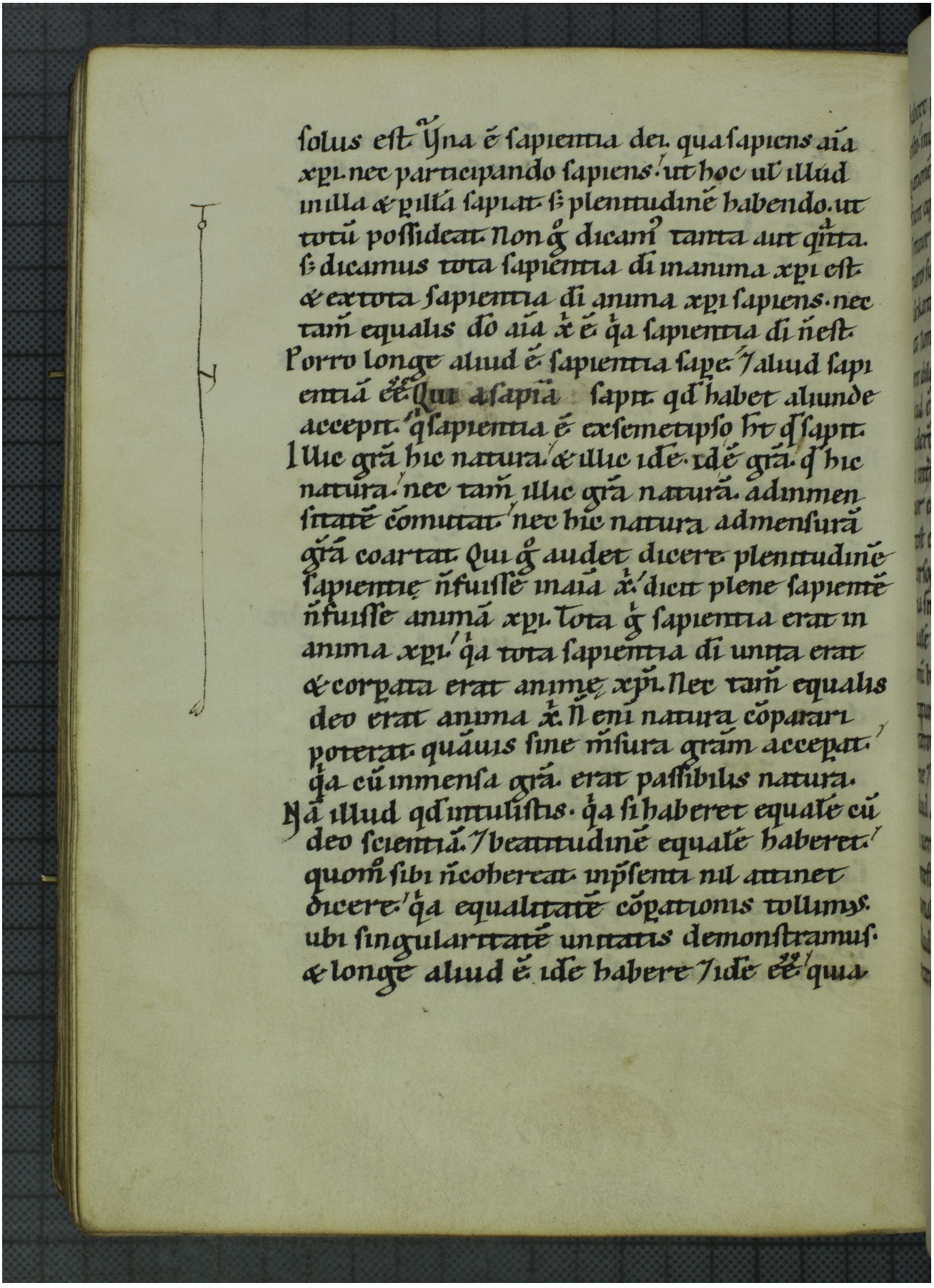

solus est. Una ē sapientia dei. qua sapiens aīa
xpi. nec participando sapiens. ut hoc ul' illud
in illa & p illā sapiat. s; plenitudinē habendo. ut
totū possideat. Non g̊ dicam⁹ tanta aut q̄nta.
s; dicamus tota sapientia dī in anima xpi est.
& ex tota sapientia dī anima xpi sapiens. nec
tam̄ equalis dō aīa x̄ ē. q̄a sapientia dī n̄ est.
Porro longe aliud ē sapientia sape. ⁊ aliud sapi
entiā ēē. Qui a sapiā sapit. qd habet aliunde
accepit. q̄ sapientia ē ex semetipso ht q̄ sapit.
Illic grā hic natura. & illic idē. idē grā. q̄ hic
natura. nec tam̄ illic grā naturā. ad inmen
sitatē cōmutat. nec hic natura ad mensurā
grā coartat. Qui g̊ audet dicere. plenitudinē
sapientię n̄ fuisse in aīa x̄. dicit plene sapientē
n̄ fuisse animā xpi. Tota g̊ sapientia erat in
anima xpi. q̄a tota sapientia dī unita erat
& corpata erat animę xpi. Nec tam̄ equalis
deo erat anima x̄. N̄ enī natura cōparari
poterat. quāuis sine m̄sura grām accepat.
q̄a cū inmensa grā. erat passibilis natura.
Nā illud qd intulistis. q̄a si haberet equalē cū
deo scientiā. ⁊ beatitudinē equalē haberet.
quom̄ sibi n̄ cohereat. in p̄senti nil attinet
dicere. q̄a equalitatē cōpationis tollimus.
ubi singularitatē unitatis demonstramus.
& longe aliud ē. idē habere ⁊ idē ēē. quia